



*S velkou
mocí přichází
velká
zodpovědnost.*

Michaela Brnková

DŮVĚRA

DŮVĚRA

Copyright © Michaela Brnková 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Sýkorová, 2024

Cover © Branislav Hudák, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

<https://twitter.com/knihydobrovsky>

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

[instagram.com/nasenakladatelstvi](https://www.instagram.com/nasenakladatelstvi)

ISBN 978-80-277-4866-2 (pdf)

Michaela Brnková

DŮVĚRA

2. díl série *Nekompromisní*

přeložila Kateřina Sýkorová



Obsah

Prolog

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

7. kapitola

8. kapitola

9. kapitola

10. kapitola

11. kapitola

12. kapitola

13. kapitola

14. kapitola

15. kapitola

16. kapitola

17. kapitola

18. kapitola

19. kapitola

20. kapitola

21. kapitola

22. kapitola

23. kapitola

24. kapitola

25. kapitola

26. kapitola

27. kapitola

28. kapitola

29. kapitola

30. kapitola

31. kapitola

32. kapitola

Epilog

Bonus

Prolog

Halton

Seděl jsem nad hromadou papírů, které mi dělaly společnost už několik dní i nocí, a poprvé za poslední dva měsíce jsem si pomalu přiznával, že nic nestíhám.

Před osmi týdny byl můj život dokonalým načasováním stereotypu a povinností. Nic mě nemohlo zaskočit, nic se neodehrávalo mimo můj pevně stanovený plán.

A potom se to stalo.

Martha, moje pravá ruka, žena, která pro mě pracovala a byla mi víc rodinou než zaměstnancem, nás navždy opustila.

Od toho dne šel můj perfektní život už jen z kopce. Uvědomoval jsem si, jak nutně potřebuju někoho, kdo mi zase pomůže naskočit do rozjetého vlaku, ale najít člověka, který takovou práci zvládne a ještě k tomu ustojí i mě, se mi jevílo jako nemožný úkol.

Otřel jsem si rukou čelo a prosil svůj šestý šálek kávy, aby konečně zabral, když vtom se od velkých dvoukřídlych dveří ozvalo klepání.

Vyrušení. To bylo opravdu to poslední, co jsem teď potřeboval.

„Uchazečka.“ Spencer vstoupil a připomněl mi další z drobností, na něž jsem si dovolil zapomenout.

„Mám práci,“ zabručel jsem nevrleji, než jsem původně zamýšlel, nicméně tenhle chlap už mě znal prakticky od narození a to, co by jiného člověka zahnilo do kouta, na

něj už skoro vůbec nepůsobil. I díky tomu jsem ho ještě toleroval. Byl jediný, kdo mi nedovolil, abych si dělal, co se mi zachtělo, a v mém životě tak udržoval přísný pořádek, který jsem preferoval.

Jak jsem předpokládal, vrátil se ke dveřím a ladným gestem natažené ruky do mé pracovny pozval ženu, jež se ucházela o místo, které doteď nikdo neustál ani při pohovoru.

„Slečna Carringtonová vystudovala Cambridge jako nejlepší z ročníku a...“ Jeho monolog oslavných ód jsem samozřejmě zase ignoroval. Už jen to, že prošla těmito dveřmi, bylo samo o sobě jasným důkazem, že je ve svém oboru absolutní špičkou. Žádná z dosavadních uchazeček ale nebyla schopná ustát druhou část pohovoru – mě.

Podíval jsem se na Spencera a potom na to drobné stvoření v růžovém kostýmku pár metrů přede mnou. Vyhodnotil jsem, že může být přibližně v mém věku – okolo pětatřiceti, předpokládám –, a podle jejího neustálého pokukování po stěnách místnosti jsem velice rychle usoudil, že odsud během pár vteřin uteče stejně rychle jako všechny před ní.

Pomalou jsem odložil zlaté pero na hromadu papírů a lehce se odstrčil od mohutného dřevěného stolu s černou mramorovou deskou. Když jsem začal vstávat, Jekyll a Hyde, kteří jako obvykle leželi u velkého krbu, okamžitě zpozorněli.

Nepřekvapovalo mě, jak se obraz přede mnou souběžně s mým pohybem měnil. Oči té ženy se rozšiřovaly, až jí skoro vypadly z důlků, a ústa měla otevřená, dokud jí nedošlo, jak na mě zírá. Byl jsem na to zvyklý. Moje tělo je prostě velké. Už když jsem se narodil, vážil jsem skoro šest kilo. Tehdy to byl tuk, dneska jsou to svaly a rozum.

Obešel jsem svůj stůl a zastavil se několik kroků před ní. Pokud předtím byla útlá a nevýrazná, teď už nebyla vidět. Místnost jsem ovládl já.

Periferním pohledem jsem zaznamenal Spencerův zoufalý výraz. Ten chlap to se mnou neměl jednoduché.

„Jak se vám tu líbí?“ oslovil jsem ji.

Žena, jejíž jméno jsem si z úsporných důvodů ani nezapamatoval, se zachvěla, což ji zřejmě probralo k životu. Ano, já vím, můj hlas taky není úplně normální.

Podíval jsem se na zlatý ciferník svých hodinek a dal jí tak najevo, že můj čas nejsou jen peníze, ale hlavně obrovská zodpovědnost, o jaké ona nemůže mít ani ponětí.

„M-moc,“ vykoktala a pokusila se o chabý úsměv. Jasně jsem viděl, jak se jí třesou ruce i jak je tiskne k sobě, aby to nebylo poznat.

Lhala. Přesně tohle jsem potřeboval vědět. Stačila mi jediná vteřina.

Podíval jsem se na Spencera, který už tušil, co bude následovat: „Vyhoď ji!“

Můj pokyn byl jasný a zřetelný a on mě znal dost dobře, aby věděl, že nemá cenu o tom vůbec diskutovat.

Ještě jedna taková rozklepaná srnka a začnu vážně uvažovat, že celý zámek prodám a opustím. Jediný důvod, proč jsem to ještě neudělal, byl silný pocit zodpovědnosti vůči zemi, která mě potřebovala.

1. kapitola

Lexi

„Proboha, vypni to!“

Gail vpadla do místnosti jako přívalová vlna a jako vždy se pohodlně svalila do jednoho z křesel, která stála u mého stolu. Neposlouchala jsem ji, protože jsem byla zakoukaná do televize zavěšené na protilehlé stěně.

Naše země se už několik let zmítala v nepokojích a všechny její vnitrostátní vztahy byly křehčí než kdykoliv předtím. Způsobila to IRA – Irská republikánská armáda, která před lety při jednom obrovském masakru vyhladila kompletně celou královskou rodinu. Nepokoje, které nám tehdy pomáhal potlačit celý svět, nad námi zůstávaly viset jako Damoklův meč.

Dívala jsem se na Edwarda – našeho současného krále, který právě oznámil zasnoubení s asi o dvacet let mladší dcerou dánského vikomta – a moje naděje dál hasly.

„Edwardův otec byl skutečný král, tohohle šaška nemůžu ani cítit,“ odfrkla si Gail, protočila oči a zaklonila hlavu.

„Když už o tom mluvíme, ucítila jsem právě parfém?“ zamračila jsem se.

„Ježíši, Lexi, to mě mrzí, úplně jsem zapomněla na tvoji alergii.“

Nejsem alergická, ale ráda to lidem říkám, protože to potom berou vážněji. Výrazné vůně mi jen připomínají dětství, což... prostě je nesnáším.

„Ta Catherine je celkem kus.“

Když se náš král konečně rozhodl, že už mu nedělá radost ojíždět všechno, co se hýbe, rozhodl se usadit s mladou šlechtičnou, protože potřebuje potomka. Jak nečekané.

„Co na něm ta ženská vidí? Vždyť je starý, proboha.“ Gailin svraštělý nos mě pobavil. „Hlavně ať nevydává žádná prohlášení.“

„Je pátek, není se čeho bát. Co dnes vyhlásí, to v pondělí odvolá.“

Obě jsme se zasmály. Edwardův otec, král Benedict, nastoupil na trůn hned po masakru, v tom nejhorším možném období, a protože se snažil zemi pomoci spoustou radikálních změn a nařízeních, zbavili se ho stejně jako jeho předchůdců. Po něm na trůn nastoupil jeho hloupý a marnotratný syn, který pro zemi doteď neudělal vůbec nic. To, že Anglie trpí jako ještě nikdy v historii, jako by nikomu nevadilo.

„Četla jsi ten nový mail?“

Odtrhla jsem oči od obrazovky a vrátila se zpátky do reality.

„Ano, co s ním?“

„Vezmeš to?“

Zamračila jsem se a naklonila hlavu, protože mě její otázka překvapila. „Ne, myslela jsem, že po tom skočíš ty.“

„Já přece zítra odjíždím do Newcastlu, říkála jsem ti to.“

Aha, ano. Přikývla jsem. „A co Becca, Theressa nebo Nelly...?“

Gail dál vrtěla hlavou. „Podívej,“ otočila ke mně můj počítač a ukázala na větu, která v něm svítila. „Odmítli dvacet čtyři kvalifikovaných uchazeček. A vidíš ten plat?“

„Astronomický,“ našpulila jsem obdivně ret. Z toho vyplývalo, že problémem nemohlo být jejich nedostatečné ohodnocení.

„Beccu, Theressu, Nelly i mě by odtamtud zaručeně vyrazili. Tohle je práce leda pro tebe. Neznám nikoho, kdo by dokázal to, co ty.“

Neodporovala jsem. Měla pravdu a já to věděla. Měla jsem přehled o právu i ekonomii a moje organizační schopnosti byly excelentní. Navíc jsem si dokázala poradit s každým typem osobnosti a to je někdy ta největší výhoda. Gail tvrdí, že nemám z ničeho strach. To ale zase není tak úplně pravda.

„Dobře, půjdu tam.“

„Výborně, tohle musíš vyplnit.“ Klikla do druhého okna a já jsem pootevřela ústa. Ten dotazník byl snad nekonečný.

„Zbláznili se?“ Koukala jsem do něj a zoufale se opřela do židle. „Nechtějí vědět i velikost mých bot?“

Gail přimhouřila oči na monitor a přikývla: „Vlastně ano.“

„Co je to, proboha, za místo?“ Už jsem neměla nejmenší chuť tu nabídku dát studovat, takže jsem to nechala na ní.

„Je to panské sídlo Linwood,“ začala soustředěně ťukat do klávesnice, „asi hodinu cesty od Birminghamu.“

„To mi nic neříká.“ Byla jsem překvapená, jelikož taková místa většinou znám.

„Ani mně ne.“ Zřejmě nějaká stará zámožná rodina. „Potřebují někoho na kontrolu právních úkonů... organizační schopnosti...“ mumlala si pod nos, jak četla dál, ale já už v duchu přemýšlela jen nad tím, jak moc se mi tam nechce.

„Třeba budou mít pěkného syna,“ zacukala na mě rozverně obočím.

„Přesně po tom toužím.“ Sarkasmem jsem se oháněla často a ráda, protože můj smysl pro suchý humor byl i mojí obranou.

„A vyrazit musíš už dneska.“

„Prosím?“ Tahle informace mě přiměla odlepit záda od židle a zase se probrat.

„Je to tu jasně napsané. Třicátého listopadu.“ Vstala a usmála se. Užij si to, Lex. A zavolej.“

„Zmiz, ty škodolibá potvoro!“ křikla jsem za ní, když se smíchem odcházela.

Nikdo nechtěl pracovat na starých hradech. Většinou je vlastnily bohaté rodiny, panství byla odříznutá od větších měst a to jediné, co nabízela, byla samota. Když budu mít štěstí, v blízkosti bude aspoň nějaká menší vesnice.

Otočila jsem se k velkému oknu a zadívala se ven. V tomto ročním období byl Londýn už šedivý a deštivý, protože se chystal vyměnit trenčkot za kabát, ale i tak jsem moderní a strohý styl této čtvrti milovala.

Promnula jsem si čelo, což mi připomnělo, že už nestihnu zajít ke kadeřnici, takže se o to budu muset postarat sama. Nová práce, nová barva vlasů. To už byla tradice. Tmavou blond jsem si už stejně užívala dost dlouho a k mým tmavě modrým očím by se stejně hodilo něco výraznějšího. Byla jsem rozhodnutá. Budu černovláska.



Byly už skoro čtyři hodiny a já měla pocit, že bloudím. Cesta na panství byla o hodinu a půl delší, než předpokládala Gail, a navíc jsem už dobrou půlhodinu jela po cestě, která snad neměla konce. Všude kolem bylo pusto a prázdno. Jen mírné kopce, zelená tráva a mlha. Kdyby se mi tu porouchalo auto, našli by moje ostatky tak za třicet let, protože tu určitě není signál a já jsem jediná lidská bytost, která se tudy v tomhle století ubírala.

„Páni,“ vyvalila jsem oči, když začal opar mlhy v dálce odkrývat hrad větší než Windsor. Kdo tohle, proboha,

vlastní? Musí to stát obrovské peníze. A jak je možné, že jsem o takovém místě ještě neslyšela?

Plná nadšení a hromady otázek jsem zabrzdila před velkou černou kovanou bránou se zlatým erbem na vršku. I když to na první pohled vypadalo jako opuštěné a absolutně nemoderní místo, všimla jsem si kamery a snímače, které mě automaticky pustily dovnitř. Proč by se taky měli ptát, kdo jsem, když už o mně díky nekonečnému dotazníku, který jsem vyplňovala přes hodinu, všechno věděli? Poznávací značka mého auta byla samozřejmě taky podmínkou.

Myslela jsem, že už mě nemůže nic překvapit, ale když jsem na obrovských dveřích z těžkého dubového dřeva uviděla naprosto obyčejné klepadlo, byla jsem zaskočená. Začala jsem se ohlížet, jestli nenajdu nějakou kameru, do níž bych mohla zamávat, ale dveře se v tu chvíli začaly samy pomalu otevírat.

Vstoupila jsem do obrovské haly, která pokračovala kilometrovými chodbami doleva i doprava a širokým schodištěm do prvního patra.

„Slečna Wattsová?“

Nadskočila jsem, protože jsem si doteď nikoho nevšimla. Neměla jsem tušení, odkud se tahle žena vynořila. Její otázka byla očividně jen zdvořilostní, protože přesně věděla, o koho jde, takže jsem jí jen podala ruku.

„Já jsem Emily,“ usmála se a já její úsměv opětovala. „Prosím.“

Naše kroky vedla ke schodišti. To pokračovalo další tmavou chodbou až do místnosti, jež na první pohled připomínala galerii. Na stěnách visely velké obrazy, které musely být mnohonásobně starší než já, a vzhledem k absenci oken tu byl těžký, mírně zatuchlý vzduch.

„Prosím, posadte se za stůl a přečtěte si smlouvu, já se za chvíli vrátím.“

A skutečně někam zmizela.

Až teď jsem se začala cítit trochu nepříjemně. Věděla jsem, co mě na stole čeká. Smlouvu o mlčenlivosti jsem neviděla poprvé, ale takhle tlustou jsem ještě nepodepisovala. Kdybych si ji chtěla důsledně nastudovat, splynula bych se zdejšími inventáři. A tak jsem ji radši hned po rychlém prolístování podepsala.

Emily se vrátila za patnáct minut a nenápadně zkontrolovala můj podpis.

„Je to opravdu zajímavý hrad. Nikdy jsem o něm neslyšela,“ pokoušela jsem se zpříjemnit chladnou atmosféru, protože ona se mnou rozhodně komunikovat nechtěla. Nedivím se, když tu přede mnou viděla už čtyřicet uchazeček.

„Původně byl Linwood hrad, ale když jeho obranná funkce ztratila význam, byl zmodernizován a stal se zámkem.“

„Zajímavé.“ Ve skutečnosti jsem se rozhlížela a hledala aspoň kousek nějaké té modernizace, protože chodby byly chladné, obrazy staromódní a zábradlí potřebovala čerstvý nátěr. O těžkých brokátových závěsech ani nemluvě.

„Prosím, slečno.“

Prošly jsme několika menšími i většími chodbami, až jsme se dostaly k dvoukřídlým dveřím, které mi otevřela.

Tak tady se skrývala všechna ta modernizace. Vysoká okna propouštěla do velké, do béžova laděné místnosti spoustu světla a jeho dominantou byla dvě místa, která okamžitě zaujala mou pozornost. Jedním byl otevřený kamenný krb a tím druhým majestátní dřevěný stůl s mramorovou psací deskou, největší, jaký jsem kdy v životě viděla.

Skoro jsem si nevšimla, že za ním stojí muž. Sice byl dost vysoký, ale za takovým kusem nábytku by se každý

člověk ztrácel. Okamžitě na mě zapůsobil, protože jeho zrzavé vlasy doplňovaly stejně tak medové vousy.

„Vítejte, slečno Wattsová, jaká byla cesta?“ usmál se, obešel stůl a já jsem si dovolila udělat pár kroků, abych se k němu přiblížila a podala mu ruku.

„Děkuji, dlouhá a únavná.“ Tak zněla pravda a já neměla důvod lhát.

„Víte, měli jsme tu už pár uchazeček. Ovšem žádná z nich nesplňovala podmínky, které si klademe, nebo nebyla spojojená s tím, co nabízíme.“ Šel rovnou k věci.

„Víte, jaké mám vzdělání, jaké školy jsem absolvovala, a tedy i to, že jsem dostatečně kvalifikovaná. Problém tedy bude v té druhé části věty. Co nabízíte vy?“

„Nejsme hotel, slečno. Dostanete skromný pokoj a kancelář, kterou jste viděla.“

„Tu zatuchlou obrazárnu? Nedivím se, že se vám tu o to nikdo nepopral,“ zamumlala jsem si pod nos, ale jeho zdvižený koutek naznačoval, že to zřejmě zaslechl.

„Jaká bude moje pracovní doba?“ Prosím, zachraň to aspoň teď.

„Žádnou nemáme. Tady se, slečno Wattsová, pracuje neustále. Jediný den, kdy se této kanceláři vyhnete, bude neděle.“

Co už.

„V pořádku.“ Všimla jsem si jeho překvapeného výrazu, ale mě svými podmínkami zaskočit nemohl. On mě totiž neznal. Vydržím všude a nemám problém pracovat kdykoliv a s kýmkoliv.

„A jak se vám u nás líbí?“

Rozhodně jsem to nechtěla udělat, ale musela jsem se zasmát. „Líbí se mi vaše pracovní.“

Byla to pravda. Líbilo se mi to jen tady. A i to pouze proto, že tu asi hezčí místnost nebude.

„Emily?“ Muž jen mírně zvedl hlas a ona už otvírala dveře.

„Zaved, prosím, slečnu do východního křídla a vysvětlí jí pravidla.“

„Jsem přijatá?“

Bylo to o dost lehčí, než jsem myslela, ale pán zámku se jen usmál a já musela popoběhnout, abych v chodbách tohoto labyrintu neztratila ženu v černém stejnokroji, která to tu dokonale znala.

„Tohle bude váš pokoj. Jídlo vám přineseme. Prosím, respektujte, že zaměstnancům je přidělená tahle část zámku, do západního křídla je vstup přísně zakázán. Nejlepší bude, když se budete zdržovat jen tady.“

„Jak zjistím, kdy mám začít pracovat?“

„To zatím nevíme ani my. Ještě nejste přijatá, slečno Wattsová.“

„Nejsem?“ Co po mně, do háje, ještě chtějí?

Emily otevřela dveře a já vstoupila do pokoje, ještě tmavšího než ten, ve kterém jsem měla pracovat. Jeho stěny hyzdily nevkusné tmavě zelené tapety a křbová římsa byla od kouře už skoro úplně černá. Maličké okno tomu všemu vůbec nepomáhalo. Aspoň že postel vypadala pohodlně. Byla upravená a ležela na ní spousta polštářků, tak, jak to mám ráda.

Emily se beze slova sklonila ke krbu a přiložila pár polínek. Musela to dělat dost často, protože plameny se rozhořely za pár vteřin.

„Topí se tady, ale oheň vám zpříjemní atmosféru. A dovolila jsem si vám sem přesunout počítač, abyste mohla využívat internet.“

„Děkuju.“

Přestávala jsem tomu celému rozumět. Když tu nejsem zaměstnaná, proč tu mám tedy spát?

Ani jsem se nehnula a Emily pochopila, že nechápu, co se to tu děje.

„Když mě... pán nepřijal,“ až teď jsem si uvědomila, že neznám jeho jméno, protože se mi ani nepředstavil, „tak bych radši ještě dnes odjela.“

„Pan Harris, s nímž jste dnes mluvila, není pánem tohoto zámku.“

Není? Zůstala jsem na ni překvapeně koukat a ona pochopila, že mi tohle vysvětlení rozhodně nestačí.

„Pan Halton přijede až v pondělí. Do té doby, prosím, ve vlastním zájmu dodržujte pravidla.“

„Takže pan Halton rozhodne, jestli tu smím zůstat?“

„Ano, slečno.“

„Jmenuju se Lexi,“ usmála jsem se. „A víte,“ přistoupila jsem k ní o kousek blíž, „ráda bych věděla, na co si mám u pana Haltona dávat pozor. Je třeba něco, co bych před ním neměla říkat nebo dělat?“

Emily udělala malý krok ke mně, ale neusmívala se jako doteď. „Nelžete,“ podívala se mi naprosto vážně do očí. „Pan Halton to nenávidí.“

„Jen tohle?“ To je přece lehké.

„Ostatní pochopíte později.“

Měla jsem pocit, že čím víc se ptám, tím víc jsem zmatená.

2. kapitola

Lexi

Ležela jsem na posteli a koukala na lustr. Ne. Přímo jsem ho hypnotizovala. Protože byla sobota večer a já jsem celý tenhle hloupý den strávila v ložnici. Dokonce ani pro kufr jsem si nešla sama. Ještě tentýž večer mi ho přinesl ten muž, který přikázal, aby mě tu ubytovali, a představil se mi jako Spencer Harris, pravá ruka zdejšího pána.

Moje energická povaha už dostávala pořádně zabrat, ale kdykoliv jsem měla pocit, že to dál nevydržím, vždycky se objevil někdo, kdo mi nabídl čaj, donesl jídlo nebo si se mnou jen tak popovídal. Měla jsem dojem, že jsou Spencer a Emily spíš moji strážci než obyčejní zaměstnanci tohoto zámku.

Když jsem si uvědomila, že výhled do zahrady ze svého okna už znám až příliš dobře a hodiny na nočním stolku ukazovaly půl jedenácté, rozhodla jsem se, že se tu přece jen porozhlédnu. Jen tak trošku. To snad nemůže nikomu vadit.

Vystrčila jsem nos, a když jsem si byla jistá, že je chodba prázdná, vykročila jsem ven. Jakmile se můj střevec dotkl kamenné podlahy, málem mě z toho zvuku trefil šlak, ale bez podpatků jsem tu žádné boty neměla. Naštěstí se středem chodby táhl červený koberec, takže jsem na něj po špičkách přecupitala.

Začíná západní křídlo u schodiště, nebo až tam, kde se nacházejí pracovny?

Netušila jsem, kde je hranice, kterou nesmím překračovat. *Jako bych snad nikdy neporušovala pravidla*, zasmála jsem se v duchu a šla dál kolem zábradlí, abych se dostala k další chodbě.

Moje oči se snažily vnímat každý detail této historické budovy, protože i když jsem tomuhle stylu moc neholdovala, musela jsem uznat, že i stěny tu měly svého ducha.

„Co tady chcete?“

Přísahám, že se i skleněný křišťál na lustru zatřásl tak jako moje tělo, když se za mnou ozval hlas. Tak hluboký a rázný, jaký jsem ještě v životě neslyšela. Okamžitě jsem se otočila a to, co jsem viděla, mě donutilo se přitisknout zády k zábradlí tak silně, že se mi zarylo do těla. Nicméně z toho šoku jsem stejně necítila žádnou bolest.

Kdo to, proboha, je?

Podívala jsem se do dvou černých očí, připomínajících zářivé onyxy, a zatřásl se mi nohy, až mi podpatky zaskřípal na podlaze. Zbytek jeho tváře už tak okouzlující nebyl. Mračil se a já sbírala poslední kousky odvahy, abych se dala co nejrychleji do kupy.

I když jsem byla docela vysoká a v lodičkách jsem měřila přes sto osmdesát pět centimetrů, vedle něj jsem byla maličká. Obrovská ramena, zuřivý pohled a žíly, které mu vystupovaly na předloktích pod vyhrnutými rukávy košile. To všechno nutilo moje oči, aby pokračovaly v prohlídce, ale já jsem je zastavila. To, co viděly, bylo nebezpečně lákavé.

„Pracuju tady.“ Konečně jsem se narovнала a odtlačila bedra od zábradlí, ale stále jsem se ho jednou rukou držela, jako by to byl záchranný člun.

„Spencere!“ vykřikl a ani na vteřinu se mi nepřestal dívat do očí. V dálce jsem uslyšela otevírání dveří a kroky, které rychle směřovaly k nám. To už se ten muž otočil a já

najednou sledovala jeho záda, jak mizí v chodbě směrem k pracovním.

Když jsem uviděla Spencerův pohled a rychlý krok, jakým ho následoval, okamžitě jsem to pochopila. *Tohle* byl pán zámku. No to mě podržte.

Rozběhla jsem se za nimi, protože jsem si to nemohla nechat ujít, a navíc tu přece šlo o mě.

Světlo v pootevřených dveřích jeho pracovny a hlasy, které z něj vycházely, mě nasměrovaly na správné místo a já pomalu vstoupila dovnitř.

„Nikoho dalšího vám už nepošlou, pane Haltone.“ Spencer slovo *pane* vyslovil tak výrazně, že jsem okamžitě pochopila, že ho zřejmě v soukromí nepoužívá. Musel být na toho muže zvyklý, asi byli přátelé, i když si udržovali profesionální odstup. To všechno ale byl jen můj první dojem.

„Tak mi někoho najdeš ty! Nebudu tolerovat ženskou, která mi tu slídí po chodbách!“

Slídí?

„Já už vám nikoho hledat nebudu.“

Jeho pán do něj pohledem střelil šíp, ale Spencer se ani nehnul. Možná malinko, ale svůj neoblomný postoj se snažil zachovat za každou cenu. „Je dvacátá pátá. Agentura s námi skončila a vy dobře víte, že v téhle situaci nemám čas, abych vám někoho sháněl každý druhý týden. Ona je poslední.“

Takže já jsem jeho poslední možnost? Zajímavé.

Tahle situace mi okamžitě zvedla sebevědomí.

„Tak si někoho najdu sám. Vyhod' ji!“

„Prosím?“ To už jsem zareagovala i já, ale ani jeden z nich si mě nevšímal.

„A kdy to tak asi chcete udělat? Podívejte se na svůj stůl!“

Očima jsem přeletěla ten obrovský kus masivního dřeva, na němž se v hromadách vzájemně podepíraly stohy papírů. Až teď jsem si všimla, že zelené stínidlo na lampě, která tam stála, zářilo. Takže pán pracoval.

Ale když přijel dneska, proč jsem se s ním nemohla sejít už zítra? Celé to bylo záhadné a přinejmenším divné.

Spencer se ke mně otočil a jeho tváře, zarostlé zrzavým strništěm, se nadzvedly v úsměvu.

„Slečno Wattsová, tak tohle je pan Halton.“ Podíval se na něj a ten mohutný muž zvedl ruku k čelu, aby si ho znechuceně a zoufale promnul. S krátkým intenzivním pohledem do mých očí lehce přikývl, čímž dal Spencerovi souhlas. „Váš nový zaměstnavatel,“ dodal Spencer.

Potom se oba otočili. Halton ke svému stolu a Spencer ke dveřím. Já zůstala stát na místě, protože jsem nedokázala odtrhnout oči od muže, který to tu celé vlastnil.

Jak může být někdo takhle vysoký, mohutný a arogantní? Tedy spíš bych se měla ptát – takhle nepřijemný, panovačný a arogantní? Ovšem ten moment, kdy se postavil za svůj stůl, by ohromil každého. Až teď jsem pochopila, proč byl ten kus nábytku tak masivní. Žádný jiný by k němu tak dokonale nepasoval. Vyzařoval sílu a respekt.

„Slečno?“

Otočila jsem se za tím hlasem a pochopila, že je čas odejít. A potom mi pohled padl vedle Spencerových nohou, takže jsem okamžitě ustoupila.

„To jsou Jekyll a Hyde,“ usmál se a sehnul se ke dvěma černým rotvajlerům se stříbrnými řetězy kolem robustních krků. Podívala jsem se na ně a okamžitě pochopila, že kamarádi zřejmě nebudeme, protože z jejich napjatého postoje přímo číselo, s jakou radostí by se do mě zakousli.

„Roztomilí,“ usmála jsem se a zvedla obočí.

Spencer se jen uchechtl.

„*Dormi!*“ Místností se nesl pokyn, který vydal můj nový zaměstnavatel, a psi se okamžitě uvolnili, protože kořist – já – je přestala zajímat. Pohodlně se svalili k zapálenému krbu. Věnovala jsem tomu muži poslední pohled právě ve chvíli, kdy se i ten jeho ocitl na mojí tváři. Mým tělem přeběhl jemný mráz. Ale ne studivý a nepříjemný. Tohle bylo něco, co jsem doteď nepoznala a rozhodně jsem to neplánovala hlouběji zkoumat.

Kolik nepříjemných překvapení mě tu ještě čeká?

Spencer mi pokynul ke dveřím a já vyšla ven.

„Proč jsem se s panem Haltonem nemohla setkat už dřív?“ oslovila jsem ho, když jsme spolu kráčeli po chodbě.

„Nevěděli jsme, že se věci změní a on přijede už dnes večer.“

„A co zítra?“

Oba jsme se zastavili u dveří mého pokoje.

„Slečno Wattsová, zapamatujte si, že neděle je dnem, který budete trávit výhradně v této části.“

„Co když dostanu chuť jít se projít ven?“

„Tak ji potlačíte.“

„Vy si ze mě snad děláte legraci?“

„Máte ten pocit?“ Zahleděl se na mě a já věděla, že tu není prostor pro vyjednávání. Je to jen jeden den. Nic, co bych nevydržela.

„V pořádku,“ přikývla jsem.

„Zároveň stále platí, že západní křídlo není žádným místem k prozkoumávání.“

„Kdo tam bydlí? Pan Halton?“

„Ano, tohle křídlo je vyhrazené jen pro jeho soukromí.“

„Rozumím. Dobrou noc.“

Otočila jsem se a zmizela za dveřmi.



Věděla jsem, že po včerejším incidentu s prohlídkou zámku mě tu nenechají jen tak. Od rána se opakoval kolotoč s hlídáním, ale já neměla důvod ten nedělní zákaz nerespektovat. Porozhlédnout jsem se tu přece mohla i během týdne.

Ačkoliv jsem měla nastražené uši a z okna jsem se koukala snad stokrát, nic výjimečného jsem neviděla ani neslyšela.

V pondělí jsem se nadšeně odebrala do své kanceláře. S tou už jsem tak spokojená nebyla, ale jak už jsem řekla, dokážu pracovat kdekoliv.

Na stole už mě čekaly dokumenty, na nichž byly nalepeny lístečky s pokyny. Některé jsem měla jen zkontrolovat, jiné zase doplnit nebo přepsat.

Jako první tam na mě ovšem čekala pracovní smlouva.

Když jsem s nachystanou hromadou skončila a udělila si volno, byla už venku tma.

Totéž se opakovalo i následující dva dny, a tak jsem se rozhodla najít Emily, abych si aspoň s někým popovídala.

Našla jsem ji dole u schodiště. Povídala si s mužem, který měl na hlavě čapku podobnou těm, jež nosí osobní řidiči.

„Dobrý večer, Emily.“

„Dobrý večer, slečno.“

I když byla jen o pár let starší než já, hádala jsem jí něco kolem třiceti, pořád mě neoslovovala jménem, jak jsem ji už několikrát prosila.

„Nemáte chuť na kávu? Mohly bychom si ji dát spolu,“ navrhla jsem.

Emily se ohlédla na schodiště a potom zpátky na mě.

„Co kdybyste ji přinesla ke mně do pokoje?“

Usmála se a přikývla. To mě potěšilo, takže jsem odešla k sobě a netrpělivě ji očekávala.

Jakmile Emily dorazila, vzala jsem si od ní šálek a zhluboka se nadechla příjemné vůně.

„Vám se tu nelíbí, že?“ zeptala se, když se napila.

„Možná jsem si jen představovala, že při práci nebudu tak sama. Myslíte, že mě někdy přestane ignorovat?“

Emily se ke mně naklonila a hnědé mikádo se jí svezlo po tváři jako závěs. „Nelíbilo se mu, že jste tady slídila,“ zašeptala.

„Neslídila jsem,“ obhajovala jsem se okamžitě. „Takže on mě trestá?“

„Pan Halton si dává velký pozor na soukromí. Nepustí vás dál, dokud vám nebude důvěřovat.“

Tak důvěřovat...

„Ale jak to mám dokázat, když ho celé dny nevidím?“

„Víte... Martha, žena, která pro něj roky pracovala, byla nejen zaměstnankyní, ale i členem rodiny. Nikoho jiného si k sobě nepustil.“

„A co se s ní stalo?“

„Před půl rokem zemřela. Od té doby je to s pánem k nevydržení, protože pracuje sám a žádná z uchazeček mu není dost dobrá. Navíc, když už je neodradil tenhle zámek, vyhnal je strach, který vyzařoval z něj.“

„Ano, všimla jsem si, že nepůsobí úplně přívětivě, ale mně strach jen tak něco nenažene.“

„Přesně to je to, co mu musíte ukázat. Pamatujete, jak jsem vám radila, abyste mu nelhala?“

Přikývla jsem.

„Moje druhá rada zní: buďte odvážná. Ukažte mu, že jste jiná, že nemáte strach, a on vás snad začne akceptovat.“

Nevěděla jsem, jak mám Emily poděkovat. Její zásluhou jsem získala trpělivost, abych to tu vydržela.

A taky jsem dostala nápad.

3. kapitola

Halton

Nevzpomínám si, kdy jsem se naposledy nevzbudil se špatnou náladou. Dnes to ještě zhoršovala bolest hlavy.

Myslel jsem si, že samota a práce jsou léky na všechno, ale zjevně jsem je špatně kombinoval.

Vstoupil jsem do své pracovny.

Stejně jako každé ráno byla i dnes venku ještě tma a jen výjimečně jsem odcházel z práce dřív, než když tam večer byla zas.

I když jsem se snažil soustředit na všechny papíry, které mě dnes čekaly, věděl jsem, že se mi to nepodaří dřív, než mi Emily donese ranní dávku kofeinu.

Zahleděl jsem se na paragrafy před sebou a vtom jsem uslyšel zvuk otevírajících se dveří. Dnes byla o dost hlučnější než obvykle, ale to mohlo být jen tou bolestí, kvůli níž jsem všechno vnímal intenzivněji.

Ve chvíli, kdy mi šálek nepřistál v levém rohu stolu jako obvykle, ale přímo přede mnou, jsem tušil, že to přece jen nebude pouze tím.

Zvedl jsem oči nejdřív ke své kávě a potom pomalu ještě o něco výš.

Byla to ona.

Slečna Wattsová.

I dnes měla černé vlasy stažené do přísného drdolu jako v ten den, kdy jsem ji viděl poprvé, a ani dnes jsem nedovolil svým očím, aby si ji prohlédly podrobněji, přestože to

cosi ve mně toužilo udělat už ve chvíli, kdy jsem ji potkal. Stejně se tu dlouho neohřeje.

„Dobré ráno,“ usmála se, což mě znechutilo ještě víc.

„Dobré ráno,“ odpověděl jsem, protože jsem slušně vychovaný. Namířil jsem pohled zpátky ke své práci a snažil se tak mezi námi udržet profesionální odstup.

„Víte, pane Haltone, přemýšlela jsem,“ vyrušila mě. Zase.

Přestal jsem psát a ona si zjevně myslela, že to znamená, že jí věnuju pozornost, takže uvolněně pokračovala dál.

„Co byste řekl na to, kdybychom pracovali spolu? V téhle pracovně? Vy byste tu nebyl sám. Já bych nebyla sama. Nechala bych si sem přenést stůl a –“

V tu chvíli ji přerušilo moje pero, které dopadlo na papíry na stole. Sevřel jsem čelist a zhluboka se nadechl, protože celý můj krevní oběh ovládlo zoufalství a nechuť. Myslel jsem, že můj pohled postačí, aby pochopila, že má okamžitě zmizet. Zvedl jsem k ní jen oči, ne hlavu, což můj výraz ještě zintenzivnilo. Jenže ona tam dál stála a působila vyrovnaně a klidně. Vstal jsem a obešel stůl.

„K čemu by to bylo dobré?“

„Nemusel byste zbytečně volat Spencera, aby mi nosil papíry do kanceláře. Bylo by to pohodlnější.“

Abych úplně přišel o soukromí? Navíc to vypadalo, že bude dost upovídaná, a když jsem se podíval na její boty, vzpomněl jsem si, že i dost hlučná. Ani to ale nebyl hlavní důvod, proč její návrh odmítnout.

„Na to zapomeňte!“

Postřehl jsem jemné zamračení, které se jí objevilo na tváři, ale byla tu sotva týden i s cestou, a navíc jsem ji zaměstnával já, takže jí nezbývalo nic jiného než mě poslouchat.

„V tom případě bych vás ještě chtěla poprosit o volno na dnešní odpoledne.“

To se mi snad jen zdá.

Zamračil jsem se tak, že jsem cítil, jak se mi jedno obočí dotklo druhého. „Ne!“

„Jsem tady už šest dní a ještě jsem ani jednou nebyla venku. Ráda bych si to tu prohlédla.“

„Myslel jsem, že vaše sobotní slídění by už jako procházka mohlo stačit.“

„Neslídila jsem!“ Narovнала se a konečně vypadala o něco vyšší. Ne, pořád jsem si ji neprohlížel. Aspoň jsem se o to tedy snažil.

„Můžu odejít dřív, když dodělám svoji práci před setměním?“

Dobře jsem věděl, že to nestihne. „Můžete.“ Pomalu se začala otáčet k odchodu a já dodal: „A už mě nevyrušujte, když pracuju. Snažte se dodržovat pravidla!“

Zastavila se a otočila se zpátky ke mně. „Když už o tom mluvíme, tak mám taky jednu prosbu.“

Já ji ale o nic neprosil. Byl to jasný rozkaz a ona to moc dobře věděla.

„Mohl byste, *prosím*,“ to poslední slovo patřičně zdůraznila, „přestat používat parfém? Jsem na ně alergická.“ Cukla rukama, jako by si je chtěla založit na prsou ale hned si to rozmyslela. Byl jsem rád, že ze mě má respekt. Nechtěl jsem ji ani tady, ani ve svém zámku. Neexistovalo nic, čím by si mohla získat moji důvěru, a když na ni doteď nezapůsobil strach, možná bude stačit znechucení.

Odstoupil jsem od ní a nahnul se ke stolu, abych dosáhl na intercom. Stiskl jsem tlačítko a na lince se okamžitě ozval hlas.

„Spencere, pošli, prosím, někoho do parfumerie. Budu potřebovat tři velká balení své oblíbené vůně. Děkuji.“ Vypnul jsem ho a znovu se otočil k ní. Bez jediného slova nebo zaváhání se prudce otočila a vykročila směrem ke dveřím,

ale já zaregistroval ten nepatrný záškrub na její čelisti. Jekyll a Hyde zpozorněli. Většina lidí u nich automaticky odbočila a obešla je pořádným obloukem, ale ona ne. Kráčela klidně dál, dokud za sebou nezavřela dveře. Málodko mě dokázal překvapit, ale jí se to dařilo. Opakovaně.

Zahloubal jsem se do práce tak, že jsem ztratil pojem o čase. Vyrušila mě až Emily, když mi přinesla oběd, a pak Spencer, který mi připomněl, že jsem měl na dnešek domluvenou vyjížďku. Už jsem ten plán, na který jsem vůbec neměl čas, málem odřekl, ale on mě přinutil si uvědomit, že když tu budu zavřený, mojí náladě a pocitu vyčerpání to nikterak nepomůže.

A tak jsem vstal od stolu a se psy se vydal přes zahradu ke stáji, o niž se už roky stará James, můj oddaný přítel a správce.

Stavil jsem se v šatně a převlékl se do jezdeckého. Myslel jsem, že se mi to asi jen zdá, ale už během pár dalších kroků jsem si uvědomil, že ten hlas, který slyším, skutečně patří té otravné ženské, co měla dneska pracovat až do večera. Takže tady mám ten respekt. Zřejmě jí byl ukradený. Sevřel jsem v ruce bičík a zrychlil krok, abych si poslechl, o co jí jde tentokrát.

Pochopil jsem, že se jí James pokouší dostat ze stáje ven, protože moc dobře ví, jak důsledný a opatrný jsem, když jde o moje koně. To si snad myslela, že se tu může procházet a krmit je jablíčky jako na nějaké farmě? Měla štěstí, že je James o dost milejší než já, ale to, že jí od mých koní posílá pryč, jí zřejmě dost vytáčelo. Výborně, jen ať si ten pocit užije i ona. Pomalu jsem se k nim přiblížil, abych lépe slyšel i zbytek jejich rozhovoru.

„A můžu s touto významnou šlechtou aspoň chvíli dýchat stejný vzduch?“

Její sarkasmus mi zvedl koutek.